

Keyza

– şimo · 24 Nisan 2017

birikmiş bir ses topluluğu çaldım kızışmış bir ülkenin ciğerinden
geçmişinin yarasına merhem olur diye...

ey Musa habersiz
ey ay yüzsüzü
yokluk diye
tanrılar emziriyor dudakların
de ki yağmur avlusu
kar pıhtısı bin sevi ertesi
ve
dışı ad ve adamlığa
mahkum
bin günün sezgisi

sefil suretim
ve ahkama dayalı resmiyetler öncesi
ya , yar içimin kurgusunu
ya da al içimin kuşkusunu

Keyza
söyleyemediğim cümlelerin terlerini salıyor harflerim
genzim bir tuz uğultusu ağızdan çıkan tek şey anlamsız bir yorgunluk
oysa en iyi sen bilirsin
bağcıkları bağlanmamış harflerin dağınıklığını toparlayan tek zaman dilimiydi adın
ve meyli sevdiğini kaybetmeye eğimli bir sokağı oyalamaktan başka
bir hadise yoktu cümlelerinde

Keyza
saçlarında uyuyan zamanlar biliyorum rüzgârla yüzüme savrulan
ve
önceden geliyor olduğunu hissettiren bir kanaat ısıyor yanaklarımı
sırf bu yüzden
anlamsız bir cümle düşecek diye ağızdan ödüm kopuyor
ve sen ülkem sen
duyabilseydin sesini sende gülümserdin ben gibi

şimdi yorgun bir dudağın hatırına
senden bize giden en kısa yolu göster bana

ki en iyi sen bilirsin ya
zaman kendi dudaklarını kendi öpen bir bütün insan toplamıydı
ve yorgun dudaklarımın uzanıp toparlamalıydın insanlığı
senden saklı bir cümle hâlâ hükmümde sorgulanıyor
şivesi yasak bir ırkın türküsüdür aşk derdin
ve
hiç bir müsait alanı kalmazdı
şu dolmuş doluşmuş yolculuğumuzun..

keyza
kendi dağına ateş açan bir eşkıyaydı gözlerin
Her baskında aynı yerimden vurulurdum
oyşa kül beyidir lisan konuştuğum yitip giden
aramızda sızlanan bir dudağın durgunluğu
noktaları virgülüne sataşan bir tutam sen anlatımı

Keyza
narasını çaldığım bekçilerin bağırdığı o geceyim ben şimdilerde
ve bilirsin
tanrı kendi rüzgârında küllerini savuruyor ruhlara
şimdi sana ve sona
ilk tanıdık rüzgârla yolluyorum harflerimin şehvetini
al ve yolla bana gözlerinin şerbetini